

Що за дар! Безцінний дар!

Частина перша

Розповідь Олени і д-ра Михайла Рожелюків.

Що за безцінний дар подарувала Ти нам, Матінко Маріє! Хто ж би міг собі уявити всі ті чуда, які ми бачили як наслідок Твого поцілунку протягом нашої подорожі по Україні, подорожі, яку організувала Ти сама на прославу Твого Сина Ісуса Христа. Дякуємо Тобі за цю незабутню подорож, подорож любові, де діти Твої спішили відчуту Твій поцілунок. Так, дорога Мати Маріє, Твій поцілунок подорожує світом і знову, і знову справджуються Твої слова: «Через Мій поцілунок, Мій Син Ісус буде творити безліч чудес по світу. Роздавайте ці медалики ...» Як завжди, Твої слова правдиві.

Ось наша спроба, дорогий читачу, поділитись із тобою деякими нашими переживаннями з цієї подорожі по Україні в жовтні, 2002-го року. Хвала Господу!

Не ми самі і ніхто інший не планував нашу подорож в Україну. Після всього, що ми пережили там, ми усвідомили, що кожен крок цієї подорожі був докладно й досконало, до найменших подробиць випланований самим Небом, на протязі багатьох років. «Терпеливість і довіра» -- це те, що вчить нас Божя Мати в Гарабандалі. Ось як за Божим планом розгорталась наша подорож.

Стадія перша - Коли, 1994-го року, вперше вийшов відео-фільм «Доручення з Гарабандалу», Олена за дозволом Джоуї Ломанджіно, хто першим опублікував цей відео-фільм, переклала його на українську мову. В той час Джоуї попросив нас стати центром Гарабандалу в Канаді. Він також сказав дещо дуже пророче, що основною нашою місією стане поширення послань в Україні. Ця думка була для нас не лише дивною, але й дуже неправдоподібною. Тепер бачимо, хто був неправий. Так от, коли український відео-фільм появився на світ, ми його офіційно передали тодішньому архієпископові України, Кардиналові Любомиру Любачівському. Фільм був особисто вручений кардиналові в січні, 1995-го року п. Юрієм Шимком, колишнім послом до канадського парламенту і тодішнім президентом Світового Конгресу Українців. Після перегляду відео, кардинал Любачівський розпорядився про показ його на екранах публічного телебачення. З тих пір, відео та послання Божої Матері швидко поширюються в Україні, а також у Північній Америці. *ФОТО: Юрій Шимко передає відео-фільм Кардиналові Любачівському у Львові.*

З часу мого чудесного оздоровлення у Гарабандалі, моя дружина, Олена, і я почали ділитися цією надзвичайною подією з друзями. Це поступово розвинулося в апостольство і нас почали запрошувати говорити про це публічно. Звичайно, ми завжди питали дозволу і схвалення церковних властей для публічних виступів про Гарабандал. Отак, коли ми кілька років тому, 1996-1997-го року, говорили в українській католицькій катедрі св. Йосафата в Торонто, прийшов на цю Службу Божу й молитви за оздоровлення пан Богдан Шиптур, музикант-композитор з України.

Стадія друга - В той час, Богдан мав сильні болі в спині, різні алергії й серйозну хворобу серця. Довший час він не ходив до сповіді. Він чув, що мав би піти до сповіді перед Службою Божою і тому, що вже довший час не сповідався, він пішов до сповіді того вечора. Пізніше, під час оздоровчої служби, був повністю зцілений. Від того дня, він почав заохочувати нас відвідати Україну з розповіддю про Гарабандал. Коли ми врешті погодились поїхати восени 2002-го р., він зайнявся організацією відвідин. Богдан отримав дозвіл на виступи від свого єпископа, склав розклад для відвідин церков і громад у своїй області на два тижні. Від дня нашого прибуття, Богдан був нашим господарем, шофером, розпорядником і охоронцем. Одним лише він журився, що не мав ніяких зв'язків зі Львовом, столицею Західної України, де ми планували закінчити нашу подорож. Але це не було проблемою для Матінки Божої. Вона все це сама влаштувала!

Стадія третя - За місяць-два до нашої подорожі в Україну, ми з Оленою були запрошені виступити в монастирі Божої Матері в Оранжвілі, Онтаріо, трохи на північ від Торонто. Один чоловік, що був присутній на Службі Божій, був там чудесно оздоровлений. В розмові з ним, ми якось заторкнули тему нашої подорожі в Україну і про труднощі з організацією останньої точки - Львова. Він зв'язався із своїм двоюрідним братом у Львові, Богданом, який випланував розклад тієї частини нашої подорожі і подбав за всі наші потреби, включно із запрошеннями до себе додому.

Стадія четверта - Вернемося на кілька років назад. Зараз же в наступний день, після свого чудесного оздоровлення в катедрі св. Йосафата, Богдан Шиптур поділився цією доброю новиною із своїм приятелем, Петром Гринчишином, поетом і режисером, який в той час також страждав на болі спини. Наступного тижня, Петро прийшов до катедрі св. Йосафата, пішов до сповіді і був також чудесно оздоровлений медаліком із поцілунком Божої Матері. На додаток до фізичного оздоровлення, він переніс глибоке душевне навернення і відчув внутрішній порив вивчити історію всіх появ Божої Матері в світі і написати книжку про Марію. Невдовзі, 2000-го року, його книжка «Від Зарваниці до Гарабандалу» була опублікована в Україні і за короткий час розпродана. До книжки Петро включив не лише історію Гарабандалу, але й розповів про моє чудесне оздоровлення в Гарабандалі, про наш (мій і Олени) послідуочий апостолат, а також свідчення про своє чудесне оздоровлення. Петрова книжка тепер переходить із рук в руки в Україні, готується її друге видання. Божа Мати приготувляла людей до свого приходу. Вона стелила дорогу до нашого приїзду. Під час нашого побуту в Україні ми бачили, що люди приходили з далеких місць із цією книжкою в руках. Книжки часто були «зачитані», з розшарпаними сторінками, дорогоцінні книжки, які були в багатьох руках. Тут була надія - надія на любов від Самої Матері Божої!

ФОТО: Олена й Михайло з владикою Корнилієм Пасічним, єпископом Торонтської єпархії, перед

Стадія п'ята - Невдовзі до нашої подорожі, владика Торонто, Корнилій Пасічний, дав нам свого офіційного листа - рекомендацію до всіх єпископів і священників. Він також, будучи в Україні лишень кілька місяців раніше, сказав добре слово про нас тамтешнім владикам.

Стадія шоста - Божа Мати потребувала розбудити наново релігійний запал Її народу в Україні. Вона хотіла нагадати йому, що він є особливо дорогий Її серцю. Це ж бо та країна і той народ, який в 1015-му році, був одним із найперших народів офіційно посвячених Божій Матері тодішнім київським монархом, князем Ярославом Мудрим. Комуністична система в 20-му столітті знищила багато людей, пробувала, але не змогла знищити Церкву. Церква й народ, mimo всього, вижили. Лиш треба було жевріючий вогонь віри роздути на палаюче полум'я. Оцим свіжим подувом був пам'ятний візит в Україну, літом 2001-го року, святішого отця, Папи Івана Павла II. Вияв любови цього народу до Папи був без прецеденту. Його візит перемінив країну. Святіший отець відновив, затвердив і поблагословив любов українців до Божої Матері і до вервиці. Релігійне піднесення досягало висот. Місце було готове.

Прийнявши запрошення виступити в Україні, ми зіткнулися із багатьма проблемами. Нам потрібен був відео-прожектор, щоб показувати документальні фільми великій кількості людей. Нам треба було велику кількість друкованого матеріалу, листівок і образочків. Висилати це все поштою в Україну коштувало б дуже дорого. Треба було знайти видавництво в Україні, щоб надрукувати все те у потрібних кількостях. Потрібно також було багато вервиць. Витрати на подорож також були великі, бо не можна було сподіватись від людей у бідній країні на покриття хоч найменших коштів. Люди мають щирі серця і ми знали, що вони привітають нас із відкритими руками, забезпечать нас їдою і притулком і зорганізують місця для виступів, але як буде з платою за залі, за подорожі і т.ін. Ці величезні витрати ми мали взяти на себе. Але ми не журились. Задумувались, але не журились. Ми були певні, що якщо Мати Марія хоче цієї подорожі, то Вона подбає і за "дрібні" деталі.

Ось один із прикладів, як працює Матінка Божа: За місяць до подорожі ми порахували скільки в нас було вервиць. Їх було лише 25! Це нас дуже засмутило. Ми не знали що робити. Попередні джерела наших вервиць вичерпались. Ми почали молитися. На другий день, моя помічниця, Ліса, принесла ще 25. В той же день ми отримали пакет від наших друзів, Боба і Донни із Америки. Там було ще 350 вервиць. Ще через день, Ольга Д. несподівано подзвонила і сказала, що вона добула трохи (кілька тисяч) вервиць, які залишились після Всесвітнього Дня Молоді в Торонто. Потім владика емерит Лейсі із Торонто дав ще тисячу. Все це сталося за чотири дні. Кількоро з нас зустрілися в церкві в отця Мирослава Чайки, щоби поблагословити і попакувати вервиці. В той вечір 6,500 вервиць було відправлено в Україну! Два тижні пізніше ми відправили ще 1,500 і 1000 запакували в наш багаж. Бог показав нам - не треба журитися. Він керує всім. До часу нашого від'їзду з Торонто, багато щедрих душ прийшли з дарами, так, що всі потреби були забезпечені, всі видатки повністю оплачені! Навіть відео-прожектор "впав нам з неба"!

ДЕНЬ ПЕРШИЙ - ЧУДА ПОЧИНАЮТЬСЯ

Ми прилетіли в Україну 20-го вересня, 2002 року, до львівського аеропорту, де два місяці раніше сталась велика трагедія під час повітряного показу. Нас зустріли кілька членів родини, Богдан Шиптур і Богдан П., організатори нашої подорожі. Після короткої зустрічі з родиною ми шмигнули геть до Івано-Франківська і провели ніч в домі п-ва Шиптурів.

Наступного дня, в суботу 21-го вересня, ми мали інтерв'ю на телебаченні. Воно було дуже коротке але суттєве. Ми також довідались, що до нашого приїзду, документальний відео-фільм про Гарабандал вже показували по телебаченню два рази. В пресі були поміщені статті про наш приїзд, і також розклад наших виступів.

В суботу ввечері ми говорили в селі Радча, біля Івано-Франківська. Перший наш виступ був для дітей тієї околиці. Коли ми прибули, там вже було понад 800 дітей разом із їхніми батьками, дідусями та бабусями. Всього було близько 1,500 людей. Згідно із звичаєм привітання поважних гостей, нас вітало троє дівчаток у народніх строях традиційним хлібом і сіллю на чудовому вишиваному рушнику. Їхнє привітання було в формі чудового вірша, який написав до нашого приїзду отець парох сільської церкви. Після короткого привітання, отець парох Зеновій Касько відправив молебень до Матері Божої. Потім відмовляли вервицю, а священники інших парохій сповідали людей. Після того, ми говорили про Гарабандал і про нашу причетність до цих подій. На кінець, діти мали нагоду приступити й поцілувати наші медалики з Гарабандалу. Але людей було так багато, що неможливо було рухатись. Отець Зеновій тоді попросив дорослих до другої залі для перегляду документального відео-фільму про Гарабандал, а діти залишились для почитання медалика Матері Божої.

Скільки дітей було поважно хворих! Скільки з них мали клопоти з спиною, з хворобами шлунка, недугами серця, нирок, печінки, болями голови, з покаліченими руками і ногами. В нас боліло серце дивитися, що лише мале число з них були зовсім здорові. Одного хлопчика, віком біля 12-и років, з паралізованими ногами, принесли на руках його батьки. Я взяв його із рук матері і тримав на руках. Коли він поцілував медалик, ми обидва впали на підлогу, скошені силою Святого Духа. Люди захвилювались, хтось крикнув «Розтупіться, дайте йому повітря!». "Ні, з ним усе добре," - відповів я і сказав людям молитися "Отче Наш і Богородице Діво". Коли я закінчив молитву і підняв хлопчика, враз я відчув у ньому Божу Силу. Я пустив його і хлопчик стояв сам. Я попросив звільнити місце, обхопив рукою лагідно тіло хлопчика і сказав: "Давай, будемо йти разом". І він пішов! Ми пройшли біля 10 метрів. Люди плакали. Ми пішли разом назад. І знову туди, і знову назад. Мама його плакала, коли він накінець пішов до неї своїми власними ногами. Вона чекала сина з простягнутими руками і він пішов прямо в мамині обійми. Всі плакали і я з ними. Хлопчик вернувся додому до сусіднього села, ідучи разом із батьками рука в руці. Хвала Богу! Це було перше із багатьох надзвичайних чудес, які здійснила Пречиста Діва в Україні.

Після цього випадку люди почали ще більше тиснутися, щоби якнайшвидше змогли почитати медалик із поцілунком Матінки Божої, бо вони були свідками Божої любови й могутності. Штовханню й тиску здавалось не буде кінця. Отець Зеновій вирішив відвести нас до спокійнішого місця, де можна було б легше контролювати доступ натовпу. Він відвів нас до церковної дзвіниці, маленької окремої споруди. Там був церковний дзвін і маленька каплиця, до якої вели одні двері й вузькі, кручені сходи. В той час там також переховувався кивот з Найсвятішими Тайнами й священничі ризи, бо церкву відбудовували. Регулярні Служби Божі відправлялися в школі або, як дозволяла погода, надворі.

Відчувалось, що молитви в дзвіниці були особливі, бо тепер ми молились перед кивотом, в присутності Ісуса. Тут було більш спокійно, не було штовханини. А діти все йшли і йшли. Підійшов хлопець, права рука якого була ненормально викручена. Він нею не міг рухати ані взагалі нею користувався. Рука була паралізована в цьому положенні. Він поцілував медалик, я молився за нього там, перед кивотом. Потім я попросив його порухати рукою. Враз рука його випростувалась і вільно порухалась. Він махав нею вгору і вниз. Варто було бачити радість на його обличчі! Весь вечір аж до пізньої ночі, молитви і почитання медалика Божої Матері продовжувались, поки кожен один поцілував медалик. Вже йшло поза північ з суботи на неділю, коли отець Зеновій зміг нарешті забрати нас до своєї хати на пізню вечерю. Який надзвичайний вечір Господь приготував для нас! І як багато ще Він мав в запасі!

ДЕНЬ ДРУГИЙ - ЧУДА ПРОДОВЖУЮТЬСЯ

Перші будуть останніми

На другий день, в неділю, 22-го вересня, 2002 р., ми вернулися до села Радчі, щоби бути на Службі Божій о 9:30 рано. Коли ми наближались до села, ми обминали сотні людей, які ішли здалека в тому ж напрямку, що й ми. Декого несли, дехто був на візочках, дехто кульгав із костиллями, ішли й ішли здалека. Коли ми приїхали на шкільне подвір'я, де мала бути Служба Божа, там зібралося біля 2000 людей. Вістка про чуда Божої Матері рознеслася швидко. Зразу після Святого Причастя, навіть не чекаючи кінця Служби, дехто з людей почав іти до приміщення школи, сподіваючись на те саме дійство, яке було минулої ночі. Деякі з них прикликали й нас іти за ними, мовляв тепер легше буде зайти всередину. Люди вже впізнали нас. Ми чемно відповіли їм: "Ні, Свята Літургія не закінчилась і ми залишаємось тут до кінця Служби".

Після Служби Божої, отець Зеновій знову представив нас і запросив говорити до людей, які стояли в шкільному дворі. Ми розповідали про Гарабандал, про появу там Божої Матері, розказали про себе. Потім ми проголосили, що кожен буде мати нагоду приступити до медалика на тому місці, яке вкаже отець парох. Отець вибрав дзвіницю, а не школу, як дехто сподівався. І так сталося, що ті, що сподівалися бути першими (ті, що відійшли до шкільного будинку перед кінцем Служби Божої), тепер були останніми, хто зміг зайти до дзвіниці!

По дорозі до дзвіниці, о. Зеновій попросив мене помолитись над молодою жінкою в візочку. Їй було 24-26 років. Вона була паралізована. Ми зупинились і помолитись разом над нею. Вона поцілувала медалик Божої Матері. Не знаю чому, я став на коліна перед нею, відсунув підніжки, з трудом поклав її стопи на землю і сказав іти зі мною. Я попросив людей молитись вервицю. Люди остовпіли від здивування -- жінка йшла зі мною! Всі бачили! Люди плакали!

Потім отець взяв мене до села відвідати людей які не вставали з ліжка. Ми пішли від хати до хати і молились із ними. Відвідали кількох людей. Один чоловік, біля 30-и років, лежав на підлозі кімнати. Лежав він уже кілька днів, дуже ослаб і не міг стати на ноги. Його батьки й родина плакали і молились над ним. Коли ми прийшли, отець попросив його встати, але він не міг. Після молитви він устав, але

мусів сісти. Пізніше ми почули, що він піднявся знову і вже стояв довше. Потім він вийшов надвір, обійшов хату і навіть сів до машини. Родина була в захопленні.

В той час Олена йшла до дзвіниці, щоб люди могли доступитись до медалика. Натовп був величезний. В дзвіниці сталося ще більше чудо. Коли ми зайшли до дзвіниці, Олена якраз закінчила молитву над семилітнім хлопчиком, який від народження мав паралізовану праву руку. Справді, права рука була наполовину менша від лівої і звисала безвладно вздовж тіла. Коли Олена поклала медалик на хлопцеву руку і молилась, вона відчула, що медалик став дуже горячим. Тому Олена вирішила спитати хлопчика, чи може він поворушити пальцями. Він це зробив. Потім Олена попросила його помахати рукою. Він і це зробив! Потім сказала йому підняти і опустити руку. І це він зробив! Якраз у цей момент ми ввійшли в каплицю. Коли отець Зеновій усвідомив, що сталося, Він вхопив дитину на руки а хлопчик обіймив отця за шию ОБИДВОМА РУКАМИ і стиснув з усіх сил. Отець поніс дитину до кивота, щоб піднести молитву вдячності за надзвичайне чудо а сльози заливали йому обличчя. Отець знав хлопчика і бачив його бездіяльну руку. Тепер рука була такою, якою задумав її Бог. Ось іще одне чудесне оздоровлення через поцілунок Божої Матері, так як Вона обіцяла!

Молитви продовжувались поки отець сказав нам, що треба йти на заплановану зустріч із Владикою Мудрим до Івано-Франківська. Після легкого полуденку, ми залишили село і поїхали на зустріч з Владикою.

кінець -перша частина. ...[далі .. 2.](#)

